

õdige wapräm ja usinam mees. Oli tõd mis tahes, see edenes tema käes kui oleks ta mäda olnud. Igaüks küsis ikka tema käest head nõuu, nagu oleks ta juba wano elatanud mees olnud, kuna ta 20ne aastane oli.

Tüdrukud jooksiwad tema järgi, nagu talled wana lamba järgi; kõik tahtsiwad teda hea meelega omale peiuks saada. Aga wõta näpust! — meie Peetrel oli juba oma jauks üks õitsew lillekene wälja otsitud, keda ta südamest armastas.

Teiste tütarlaste hulgas oli ühe lese saunanaese ainuke tütar Liisa, sirge kasv, ilusa jumega ja pealegi ühe hea südamega, terwe ja wirt tõdtegi. Sedasama oli Peeter enesele südamesse istutanud, mida ta omale ükfinda saladuses hoidis.

Liisa, kes küll ka Peetert armastas, ei wõdinud ometige mitte seda loota, et Peeter teda kosiks, sest ta oli ju sauna naese laps. Peeter soowis mitu ja mitu korda juba Liisale oma südame igatsust awaldada, aga ei julgenud, sest tema oli justament niisama-

sugune argpüks, nagu kõik wanad poisid, kes ilmaški tüdruku otsa ei julge waadata, weel wähem juttu wõsta, sõbrustada ja kosja minna. Sái ta mõnikord Liisat silmitsema, siis ohkas ta alati: „Ma armastan sind Liisa! aga ma ei julge sinule seda mitte ütelda! — Oh, kui meie kahetse mees ja naene oleksime!“

Kõik selle juures ei lasknud ta mitte oma pead norgus seista ega jäänud muresse, waid oli alati rõõmus, wilihtas, laulis ja tegi nalja kui aeg lubas.

Ta oli ka juba mitu korda Liisaga nelja silma all armastusest juttu teinud. Niipea aga, kui ta omast armastusest rääkida tahtis, jäi ikka sõna suhu kinni, ja Peeter pidi teist juttu otsima ehk häbi pärast araminema.

„Ükskord piab selle asjate teine lehekülg káánetud saama, nii ei wõi see mitte jääda! kui kaua pian oma südant koormama? mõtles Peeter. Tema oli ka õigust ütelnud, sest see sündis kogemata „müristamise ja wihmasau“ ajal õige kergeste.